

Sajarah Nu Kasumput dina Ayat Kaopat Puluh — Angka Kadalapan Welas

Yehezkiel Nomer Salapan

Jeff Pippenger
2026-08-22

Numutkeun ilham, dina perkara ilham, “unggal kanyataan miboga hartina,” jeung “unggal prinsip miboga hartina.”

“Alkitab ngandung sakabéh prinsip anu diperlukeun ku manusa sangkan ngarti, supaya pantes boh pikeun kahirupan ieu boh pikeun kahirupan nu bakal datang. Jeung prinsip-prinsip ieu tiasa kahartos ku saréréa. Teu aya saurang ogé anu miboga sumanget pikeun ngahargaan pangajaranana anu tiasa maca sanajan ngan hiji petikan tina Alkitab tanpa meunang tina éta hiji pikiran anu mantuan. Tapi pangajaran Alkitab anu pangajénna lain hal anu kahontal ku ulikan anu ngan sakapeung atawa anu teu silih patali. Sistem bebeneran anu agung di jerona henteu dipidangkeun ku cara anu bisa katingali ku nu maca sacara buru-buru atawa teu taliti. Loba tina khasanahna nyumput jauh di handapeun beungeutna, sarta ngan bisa kahontal ku panalungtikan anu rajin jeung usaha anu terus-terusan. Kabeneran-kabeneran anu nyusun éta kasagemblengan anu agung kudu ditalungtik jeung dikumpulkeun, ‘didieu saeutik, ditu saeutik.’ Yesaya 28:10.”

“Lamun ku cara kitu ditalungtik sarta di hijikeun, éta bakal kapanggih sampurna cocog silih lengkepan. Unggal Injil mangrupikeun panambih pikeun nu séjén, unggal nubuat mangrupikeun penjelasan pikeun nu séjén, unggal bebeneran mangrupikeun pamekaran tina bebeneran anu séjén. Lambang-lambang dina tatanan agama Yahudi dijentrekeun ku Injil. Unggal prinsip dina firman Allah miboga tempatna, unggal kanyataan miboga patalina. Jeung sakabéh wangunan éta, dina rarancang jeung palaksanaanana, méré kasaksian ngeunaan Pangarangna. Wangunan anu saperti kitu moal aya pikiran iwal pikiran Nu Mahawates anu sanggup ngabayangkeun atawa ngawangunna.” Education, 123.

Kanyataanana nyaéta yén ungkara Ibrani “ereb boqer” kapanggih dalapan kali dina Alkitab. Éta salawasna ditarjamahkeun jadi “sonten jeung isuk,” iwal dina Daniel 8:14, anu di dinya ditarjamahkeun jadi “poé-poé.” Numutkeun kana ilham, ayat opat welas téh mangrupa “dasar jeung tihang puseur tina iman Advent.”

“Kitab Suci anu, leuwih ti batur sakabéhna, geus jadi boh dasar boh tihang puseur tina iman Advent nyaéta pernyataan ieu, ‘Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy Bait Suci bakal disucikeun.’ [Daniel 8:14.]” The Great Controversy, 409.

Ku kituna, kanyataanana nyaéta yén kecap “days” dina éta ayat téh mangrupa waktos ka dalapan tina tujuh waktos ungkara Ibrani éta dipaké. Jeung fénoména Alkitabiah ngeunaan pituduh profétis Allah ka para panarjamah Vérsi King James ku dihaja ngaitkeun tatarucingan Alkitabiah ngeunaan anu ka dalapan minangka bagian tina anu tujuh dina éta ayat anu ngawakilan salah sahiji tina dua

visi dina pasal dalapan. Hiji kecap anu ditarjamahkeun jadi “vision” dina pasal dalapan nyaéta kecap Ibrani “chazon,” ari nu séjénna nyaéta “mareh.” “Mareh” hartina penampakan, jeung visi “mareh” téh nyaéta visi ngeunaan penampakan Kristus dina Firman profétis Allah. Visi “mareh” dina Daniel 8:14 nandakeun yén Kristus kudu nembongan sarta ngadadak sumping ka Bait-Na dina 22 Oktober 1844. Sadaya bebeneran ieu téh mangrupa fakta, jeung éta sadayana aya patalina jeung éta ayat anu jadi tihang puseur, sarta tihang puseur téh lain hiji doktrin atawa hiji nubuat anu kacumponan dina 22 Oktober 1844; kanyataanana nyaéta yén éta ayat téh Kristus, tihang puseur.

“Sabot keur dina kaayaan putus asa ieu, kuring ngimpi anu ngantunkeun kesan anu jero dina pikiran kuring. Dina impian éta kuring ningali hiji Bait Allah, anu keur didatangan ku loba jelema. Ngan jalma-jalma anu ngungsi ka jero Bait Allah éta anu bakal disalametkeun nalika mangsa parantos nutup; sakur anu tetep di luareun bakal leungit salamina. Riungan jalma di luar, anu ngalampahkeun rupa-rupa urusanana, nyemooh jeung ngagelenyu ka jalma-jalma anu asup ka jero Bait Allah, sarta nyaritakeun ka maranéhna yén rencana kasalametan ieu téh hiji tipu daya anu licik, padahal sabenerna teu aya bahaya naon waé anu kudu dijauhan. Maranéhna malah nyekel sawatara urang pikeun nyegah maranéhna sangkan teu buru-buru asup ka jero témbokna.

Sieun ku sabab sieun dipoyok, kuring nganggap leuwih hadé ngadagoan nepi ka jalma réa bubar, atawa nepi ka kuring bisa asup tanpa kanyahoan ku maranéhna. Tapi, tinimbang ngurangan, jumlahna malah beuki nambahan, sarta ku sabab sieun bakal kasep teuing, kuring buru-buru ninggalkeun imah jeung nyorong nembus riungan. Dina kahariwang kuring pikeun nepi ka Bait Allah, kuring henteu merhatikeun atawa ngingetkeun kana jalma réa anu ngurilingan kuring.

“Sabada asup ka éta gedong, kuring ningali yén bait anu lega pisan éta ditopang ku hiji tihang raksasa, sarta ka dinya kabeungkeut hiji anak domba anu geus robek-robek jeung ngucur getih. Kami anu aya di dinya siga anu nyaho yén anak domba ieu geus disiksa jeung diluluh-lantak lantaran kami. Sakur anu asup ka bait éta kudu sumping ka payuneunana sarta ngaku dosa-dosana. Pas pisan di hareupeun anak domba éta aya korsi-korsi anu luhung, anu didudukan ku sakelompok jalma anu katémbong kacida bagjana. Cahaya sawarga siga anu nyorot kana beungeut maranéhna, sarta maranéhna muji ka Allah sarta nyanyi lagu-lagu sukur anu pinuh kabungahan, anu kadéngéna siga musik para malaikat. Ieu téh jalma-jalma anu geus sumping ka payuneun anak domba éta, ngaku dosa-dosana, narima pangampura, sarta ayeuna keur ngadagoan kalayan harepan bagja kana hiji kajadian anu pinuh kabungahan.

“Sanajan sanggeus kuring asup ka éta gedong, rasa sieun ngaliput ka kuring, sarta aya rasa isin yén kuring kudu ngarendahkeun diri di hareupeun jalma-jalma ieu; tapi kuring karasa kapaksa pikeun terus maju, sarta lalaunan keur ngaléngkah ngurilingan tihang supaya bisa nyanghareupan anak domba éta, nalika tarompét disada, Bait Allah ngageter, sora-sora panarajang kameunangan ngagelora ti para suci anu karumpul, cahaya anu pikasieuneun nyaangan éta gedong, tuluy sagalana jadi poék pisan. Jalma-jalma anu bagja téh sadayana geus ngiles babarengan jeung éta cahaya, sarta kuring ditinggalkeun sorangan dina kasirepan horor peuting anu tiiseun.

“Abdi hudang dina kasangsaraan batin, sarta ampir teu tiasa ngayakinkeun diri sorangan yén abdi ngan saukur keur ngalamun. Kaula asa yén hukuman abdi geus tetep; yén Roh Gusti parantos ninggalkeun abdi, sarta moal kungsi mulang deui.” Experience and Teachings, 24, 25.

Ayeuna urang keur diuji, naha urang baris asup ka Bait Allah teras ngaku dosa-dosa urang sarta meunangkeun berkah tina pembenaran-Na. Panggero panungtung ieu pikeun asup ka Bait Allah dikurilingan ku rupa-rupa halangan sangkan nyegah urang masing-masing asup, tapi lamun ayeuna urang ragu-ragu, urang bakal “ditinggalkeun nyorangan dina kakeueum heningna pikasieuneun peuting.” Tapi ieu lain hiji-hijina pokok anu rek ku sim kuring ditepikeun.

Tekenan nu dipaparin kalawan ngahaja kana ieu ayat anu pangpentingna ku cara ngasupkeun pabédan tina kecap “days,” anu mawa babarengan énigma nubuat yén dalapan téh asalna tina tujuh, anu mangrupa salasahiji roda dina mangsa pemeteraian saratus opat puluh opat rébu. Dina mangsa pemeteraian, tanduk Protestan jeung tanduk Republik tina karajaan kagenep dina nubuat Kitab Suci duanana bakal ngalaksanakeun éta énigma yén nu kadalapan téh asalna tina tujuh. Tina dalapan présidén ti saprak mangsa ahir taun 1989, Trump janten raja kagenep tina karajaan kagenep, sarta sanggeus anjeunna meunang masa jabatan kadua, anjeunna janten nu kadalapan anu asalna tina tujuh. Dina kalakuan Amérika Sarikat dina ngulang deui Edict of Milan taun 313, gerakan Laodikea tina saratus opat puluh opat rébu bakal janten gerakan Filadelfia tina saratus opat puluh opat rébu. Mangsa pemeteraian réngsé dina hukum Minggu nalika tatu paéh kapapaan dipulihkeun, sarta ku kituna manehna ngalaksanakeun énigma Wahyu tujuh belas salaku nu kadalapan anu asalna tina tujuh. Hiji kanyataan, dilambangkeun dina hiji frasa Ibrani, salaku hiji kecap Inggris; ngagiring ayat anu ngaidentifikasi bubukana pangadilan kana ayat anu ngaidentifikasi panutupna pangadilan dina mangsa pemeteraian saratus opat puluh opat rébu.

Unggal kanyataan miboga tempatna, sarta ngan aya hiji ungkara anu ngandung wangunan angka tina hiji ‘angka’ dikalikeun ku ‘angka’ séjén dina Perjangjian Anyar, jeung ngan dua dina Perjangjian Heubeul. Alfa tina ‘wangunan angka’ éta aya dina Kajadian.

Lamun Kain bakal dibales tujuh kali lipet, saenyana Lamekh mah tujuh puluh tujuh kali lipet. Kajadian 4:24.

Konstruksi angka “omega” aya dina Mateus.

Ti dinya Petrus ka Anjeunna, tuluy saurna, Gusti, sabaraha kali dulur abdi kedah ngahutangan ka abdi, sarta ku abdi dihampura? naha nepi ka tujuh kali? Saur Yesus ka anjeunna, Kami henteu nyebut ka anjeun, nepi ka tujuh kali, tapi, nepi ka tujuh puluh kali tujuh. Mateus 18:21, 22.

Ayat-ayat ieu ngawakilan kahiji kalina jeung panungtungan kalina dina Alkitab nalika hiji angka ditandeskeun pikeun dikalikeun jeung angka séjén. Aya loba angka, nanging alfa tina Kajadian jeung omega tina Mateus miboga wangunan angka anu sarua pisan, sarta maranéhna ngagunakeun dua angka anu sarua, nyaéta ‘tujuh’ jeung ‘tujuh puluh.’

Di antara alfa dan omega; bagian tengah, dan satu-satunya tempat lain di mana susunan bilangan ini terdapat ialah dalam Imamat dua puluh lima. Di sana kedua bilangan itu bukan “tujuh” dan

“tujuh puluh,” melainkan “tujuh kali tujuh tahun.”

Jeung maneh kudu ngitung tujuh sabat taun pikeun dirimu, tujuh kali tujuh taun; sarta lilana tujuh sabat taun éta bakal jadi pikeun dirimu opat puluh salapan taun. Imamat 25:8.

Wangunan angka anu di tengah sakali deui ngagunakeun angka ‘tujuh,’ lain angka ‘tujuh puluh.’ Petikan tempat éta ayana ngandung berkah pikeun kataatan, jeung ogé kutuk pikeun henteu taat. Berkah ngabébaskeun budak jeung mulangkeun tanah dipatalikeun sabalikna jeung kutuk tujuh kali, anu disebatkeun opat kali dina pasal ka dua puluh genep Kitab Imamat. Éta berkah ngawengku pangrojong Gusti salila taun-taun tanah keur ngareureuhkeun, jeung berkah rangkep dina taun Yobel, sedengkeun kutuk dina pasal ka dua puluh genep téh mangrupa padananana dina pangéling-pangéling perjangjian tina dua pasal éta.

Wangunan angka di tengah kapanggih dina Imamat 25:8 (“tujuh kali tujuh taun”). Ieu langsung dipasangkeun jeung panghukuman “tujuh kali” nu opat-lipat dina Imamat 26. Ku kituna, wangunan angka di tengah ngalambangkeun boh berkah boh kutuk, sarta ngabentuk kasaksian ganda dina kitab Imamat. Wangunan angka tina boh berkah boh kutuk Yobel ditempatkeun di antara panghukuman Lamekh jeung pangidentipikasian Yesus ngeunaan wates waktu mangsa cobaan. Katilu ieu babarengan nuju ngaidentifikasi hiji wates mangsa cobaan, anu lamun geus réngsé bakal nembongkeun hiji golongan anu diberkahan jeung hiji golongan anu dikutuk. Alfa jeung omega, anu ngalambangkeun amanat malaikat kahiji jeung katilu, ngaidentifikasi opat ratus salapan puluh minangka lambang mangsa cobaan. Lamun ieu dipatalikeun jeung kutuk atawa berkah Yobel, mangka fakta-fakta éta jadi penting nalika urang ngadeukeutan ulikan ngeunaan Yehezkiel pasal hiji ayat hiji, anu nempatkeun Yehezkiel dina taun katilu puluh tina siklus Yobel nu ka tujuh belas.

Siklus Yobel éta réngsé dina 22 Oktober 573 SM sarta ngalambangkeun lain ngan ukur 22 Oktober 1844, tapi ogé hukum Minggu anu baris geura datang. Yehezkiel keur nangtung di Bait Allah, ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu anu ku iman geus asup ka Tempat Mahasuci dina ahir pangadilan, sakumaha jalma-jalma satia sanggeus 22 Oktober 1844. Lamun kaliwatan kana “kanyataan” ngeunaan di mana Yehezkiel ayana dina sajarah nubuat dina pasal hiji jeung ayat hiji, hartina leungit “arah.”

Sanggeus ningali kamulyaan Gusti anu dipaparinkeun di sisi walungan Kebar, Hesekeel direndahkeun nepi ka kana lebu, saperti Daniel, Yesaya, jeung Yohanes. Tuluy, kaopat conto éta nyayagikeun unsur-unsur pangurapan pikeun maranéhna anu kudu nepikeun pesen ka hiji garéja anu moal ningali atawa ngadangu.

Aya genep tanggal dina kitab Ézékiel anu nyarioskeun Yerusalem. Saméméhna urang parantos ngécéskeun tanggal kahiji jeung panungtung anu kapanggih dina pasal hiji, ayat hiji jeung dua, tuluy dina pasal opat puluh, ayat hiji. Kuring parantos ngécéskeun tanggal kadua anu kapanggih dina pasal dalapan jeung ayat hiji, tapi ngan dina ngagambarkeun perlambangna wungkul, lain dina nempatkeunana patalina jeung pangepungan jeung karuksakan Yerusalem, padahal sakabéh éta kitab ngurilingan poros éta. Yerusalem diruksak dina ahir taun 586/585 SM. Jeung dina Ézékiel 33:21 aya saurang pangungsi anu datang mawa béja ngeunaan rubuhna Yerusalem.

Sarta kajadian dina taun ka dua belas pangbuangan kami, dina bulan ka sapuluh, dina poe ka lima bulan eta, aya saurang anu luput ti Yerusalem datang ka kuring, pokna, “Kota teh geus dikalahkeun.” Ari panangan PANGERAN geus aya ka kuring dina waktu peuting, samemeh anu luput teh datang; sarta sungut kuring geus dibuka-Na nepi ka anjeunna datang ka kuring isuk-isuk; sungut kuring dibuka, sarta kuring teu bisu deui. Yehezkiel 33:21, 22.

Dina taun ka dua belas kota ieu geus dipaehan, sarta harita Yéheskiel bébas nyarita nurutkeun kahayangna sorangan. Titingalian dina Yéheskiel pasal dalapan lumangsung dina taun ka genep, jadi kira-kira genep taun saméméh kota éta dipaehan.

Sarta dina taun kagenep, dina bulan kagenep, dina tanggal kalima bulan éta, waktu kuring keur linggih di imah kuring, sarta para kokolot Yuda keur calik di hareupeun kuring, leungeun Gusti ALLAH turun ka dinya nimpah ka kuring. Yehezkiel 8:1.

Dina taun salajengna, nyaéta taun katujuh, para Kokolot neangan Hezkiel pikeun nanyakeun ka PANGERAN.

Jeung kajadian dina taun katujuh, dina bulan kalima, dina tanggal kasapuluh bulan éta, aya sawatara kokolot Israél datang rék naros ka PANGERAN, tuluy calik di hareupeun kuring. Yehezkiel 20:1.

Saterusna dina taun kasalapan, dimimitian pangepungan salila sataun satengah.

Dina taun kasalapan, dina bulan kasapuluh, dina poé kasapuluh bulan éta, firman PANGERAN sumping ka kuring, saur-Na, “Anaking manusa, tuliskeun ngaran poé ieu, nya éta poé ieu pisan: raja Babul geus ngadeg ngalawan Yerusalem dina poé ieu pisan.” Ezekiel 24:1, 2.

Masing-masing tanggal ieu ngagambarkeun pananda jalan anu tangtu tina poé-poé panungtungan, sabab Paulus nyebutkeun yén Israil baheula téh jadi conto pikeun jalma-jalma anu hirup dina ahir dunya.

Ayeuna sakabéh éta perkara karandapan ku maranéhna jadi conto-conto; sarta geus dituliskeun pikeun pangaping ka urang, anu kana urang geus nepi tungtung jaman-jaman dunya. Ku sabab éta, sing saha anu ngarasa nangtung, kudu waspada supaya ulah gugur. 1 Korinta 10:11, 12.

Genep tanggal anu patali jeung Yerusalem kabéh kajadian di antara tanggal kahiji dina pasal hiji ayat hiji jeung tanggal panungtung anu kapanggih dina pasal opat puluh ayat hiji. Dua tanggal éta nandaan taun kalima dina pasal hiji, nyaéta 592 SM, jeung taun ka dua puluh lima dina pasal opat puluh, nyaéta 573 SM. Dina tingkat garis demi garis, Yehezkiel miboga hiji garis pikeun Mesir, anu ngawengku rujukan ka Tirus, jeung hiji garis pikeun Yerusalem. Garis Mesir miboga tujuh waymark langsung, (lamun Tirus diasupkeun) sedengkeun Yerusalem miboga genep. Babarengan jeung dua garis ieu aya garis Yosia jeung siklus Yobel ka tujuh belas. Sanajan kitu, garis anu dipidangkeun tanpa tanggal langsung kapanggih dina pasal opat, sarta garis dina pasal opat miboga sababaraha roda anu ku Yehezkiel katingali nalika anjeunna neutep ka jero Tempat Maha Suci. Éta ogé kacida dieusian ku sababaraha bebeneran simbolis.

Angka opat ratus tilu puluh ngagambarkeun perjangjian anu langgeng, sarta dina pasal opat Yehezkiel dipaké ku Gusti minangka misil hirup, hiji misil anu ngawengku angka opat ratus tilu puluh.

Anjeun ogé, he anak manusa, cokot pikeun diri maneh hiji bata, tuluy teundeun éta di hareupeun maneh, sarta gambarkeun dina éta hiji kota, nya éta Yerusalem; tuluy keprungu éta, sarta ngadegkeun benteng ngalawan éta, sarta tumpukkeun undakan serangan ngalawan éta; pasangkeun ogé pasukan ngalawan éta, sarta pasangkeun domba panggedor sakurilingna. Leuwih ti éta, cokot ku maneh hiji panci beusi, sarta jadikeun éta minangka témbok beusi antara maneh jeung kota éta; tuluy arahkeun beungeut maneh ngalawan éta, sarta éta bakal dikurung, jeung maneh bakal ngeprungu éta. Ieu bakal jadi hiji tanda pikeun kulawarga Israil. Geus kitu, ngagolerlah maneh dina sisi kénca, sarta tumpangkeun kajahatan kulawarga Israil kana éta: nurutkeun kana jumlah poé anu ku maneh dipaké pikeun ngagoler dina éta, maneh bakal nanggung kajahatan maranéhna. Sabab ku Kami geus diteundeun ka atas maneh taun-taun kajahatan maranéhna, nurutkeun kana jumlah poé, tilu ratus salapan puluh poé: ku kituna maneh bakal nanggung kajahatan kulawarga Israil. Jeung lamun maneh geus ngarampungkeun éta, ngagoler deui dina sisi katuhu maneh, sarta maneh bakal nanggung kajahatan kulawarga Yuda opat puluh poé: unggal poé ku Kami geus ditangtukeun pikeun sataun. Ku sabab éta maneh kudu ngarahkeun beungeut maneh ka pangepungan Yerusalem, jeung panangan maneh kudu dibuka, sarta maneh kudu ngaramal ngalawan éta. Jeung, tingali, Kami bakal masangkeun beungeutan ka maneh, sarta maneh moal bisa malik ti hiji sisi ka sisi séjén, nepi ka maneh geus ngaréngsékeun poé-poe pangepungan maneh. Yehezkiel 4:1–8.

Pengepungan Yerusalem, sakumaha digambarkeun ku Ezekiel, mangrupa hiji “tanda,” sarua jeung pengepungan ka Yerusalem anu dibawa ku Cestius dina taun 66. Dina ngajentrekeun yén Yesus netelakeun karuksakan Yerusalem, Sister White ngawartosan ka urang yén panggenapan “langsung” tina karuksakan Yerusalem aya dina poé-poe panungtungan. Tanda karuksakan kana dua saksi anu diwakilan ku Nebukadnezar jeung Cestius nunjukkeun yén tanda pengepungan téh nya éta tanda datangna hukum Minggu.

Sapoe pikeun Sataun

Dina ieu petikan nu keur urang timbang, urang ogé ningali rujukan Alkitabiah omega kana aturan pangutamana dina panafsiran nubuat nurutkeun William Miller dina gerakan dasar tina pekabaran malaikat kahiji jeung kadua. Alfa tina prinsip sapoe pikeun sataun ogé mangrupa hiji lambang omega, sabab alfa tina prinsip sapoe pikeun sataun ditepikeun dina kitab Bilangan minangka ujian anu kasapuluh jeung anu pamungkas, anu ku Israil geus gagal dijalani, ku kituna maranéhna ngadatangkeun pati ka dirina sorangan di padang gurun salila opat puluh taun pangumbaraan di padang gurun.

Jeung anak-anak maraneh bakal ngumbara di padang gurun opat puluh taun, sarta nanggung kalacuran maraneh, nepi ka bangké-bangké maraneh musna di padang gurun. Numutkeun kana jumlah poe waktu maraneh ngintip eta tanah, nya eta opat puluh poe, sapoe pikeun sataun, maraneh bakal nanggung kajahatan maraneh, nya eta opat puluh taun, sarta maraneh bakal nyaho pegatna jangji Kami. Kami, PANGERAN, geus ngandika; tangtu ku Kami ieu bakal

dipigawé ka sakumna ieu jamaah jahat anu ngumpul babarengan ngalawan Kami: di padang gurun ieu maranehna bakal dibinasakeun, sarta di dinya maranehna bakal pach. Bilangan 14:33–35.

Implikasi profétik yén prinsip sapoé pikeun sataun téh diidentifikasi dina pemberontakan pamungkas tina prosés pangujian sapuluh-léngkah anu dimimitian dina panyeberangan Laut Beureum, sarta yén prinsip anu sarua deui diproklamasikeun nalika Yerusalem rék dikurung sarta dibinasakeun, kudu dipikaharti jeung diterapkeun kana petikan anu keur urang pertimbangkeun, kitu deui pentingna yén “pangepungan” téh mangrupa “tanda.”

Garis sajarah anu di hijikeun nalika ngagunakeun “pangepungan” Yerusalem minangka tanda kudu dipikawanoh, sabab éta jadi hiji “as” ibaratna, sarta sacara métafóris tanda pangepungan éta miboga loba jeruji anu napel. Tanda pangepungan téh sigana mangrupa petikan anu pangpentingna dina Yéhezkiél, sarta tanda éta ngamungkinkeun Singa ti kaom Yuda ngaluarkeun kasempurnaan tina naon anu mimitina katingali ku Yéhezkiél minangka kabingungan. “Tanda” pangepungan, prinsip sataun pikeun sapoé, jeung garis-garis nubuat anu di hijikeun ku pangepungan éta, kudu ditimbang dina kontéks yén opat ratus tilu puluh ngawakilan perjangjian anu langgeng.

Perjangjian

Sarta Anjeunna ka Abram, “Tangtu sing nyaho, yén turunan maneh bakal jadi urang asing di hiji nagri anu lain kagungan maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi abdi ka urang dinya; jeung maranéhna bakal ditindes salila opat ratus taun.” Kajadian 15:13.

PANGERAN ngadamel perjangjian sareng Abraham dina hiji prosés tilu léngkah, sarta léngkah anu kahiji tina tilu léngkah éta ngawengku nubuat yén turunan Abraham bakal jadi tawanan di Mesir salila opat ratus taun. Dina léngkah anu kadua, Abraham dipaparin upacara sunat, sarta léngkah anu katilu nya éta pangorbanan Ishak di Gunung Moria. Opat ratus taun ieu ditangtukeun dina alfa tina tilu léngkah anu dicandak ku PANGERAN dina ngadegkeun jeung ngasupkeun diri kana perjangjian jeung hiji umat pilihan. Umat perjangjian pilihan éta dipisahkeun ku cerai ti Allah dina waktu Stefanus dirajam ku batu dina taun 34, sarta satuluyna Paulus, rasul pilihan ka bangsa-bangsa sanés, netelakeun yén opat ratus taun éta téh—opat ratus tilu puluh taun.

Jeung ieu anu ku sim kuring diucapkeun: yén perjangjian, anu geus dipastikeun ti heula ku Allah dina Kristus, teu bisa dibatalkeun ku hukum anu datang opat ratus tilu puluh taun sanggeusna, nepi ka jangji éta jadi teu aya gunana. Kajadian 3:17.

Angka anu ngagambarkeun perjangjian téh opat ratus tilu puluh, tapi dua saksi, nyaéta Abram jeung Saul, anu duanana ngaranna dirobah masing-masing jadi Abraham jeung Paul, nandakeun dua mangsa anu béda anu nyusun jumlah gembleng opat ratus tilu puluh. Nalika Allah ngarobah ngaran hiji jiwa, éta téh lambang hubungan perjangjian antara jiwa éta jeung Allah. Ku kituna, opat ratus tilu puluh taun téh mangrupikeun hiji jumlah anu dihasilkeun ku panambahan dua angka anu béda, saperti opat ratusna Abraham jeung panambahan tilu puluhna Paul. Ezekiel ngagolér dina sisi kéncana salila tilu ratus salapan puluh poé, tuluy dina sisi katuhuna salila opat puluh poé; nandakeun dua angka anu jumlahna sakabéhna jadi opat ratus tilu puluh.

Dina Kajadian bab sabelas, perjangjian maot anu timbul pasca-banjir ku pemberontakan Nimrod nétélakeun bédana antara dua perjangjian. Unsur-unsur munara Babel nyaksian hiji umat perjangjian “salamatkeun diri sorangan” anu sétanis, anu kudu dihukum jeung dipencarkeun. Dina bab anu sarua, silsilah urang Ibrani diwanohkeun ku kalahiran Eber, nandaan mimiti hiji umat pilihan pikeun ngawakilan perjangjian hirup, sabalikna tina perjangjian maotna Nimrod.

Jeung Eber hirup tilu puluh opat taun, tuluy ngabapakeun Peleg; sarta sanggeus ngabapakeun Peleg, Eber hirup deui opat ratus tilu puluh taun, sarta ngabapakeun putra-putra jeung putri-putri. Jeung Peleg hirup tilu puluh taun, tuluy ngabapakeun Reu. Kajadian 11:16–18.

Dina pasal sapuluh Kitab Kajadian, Eber jeung Peleg mimiti disebatkeun.

Ka Eber lahir dua orang putra: ngaran nu saurang Peleg; sabab dina jamanna bumi kabagi; ari ngaran dulurna nya éta Yoktan. Kajadian 10:25.

Peleg hartina pabedana atawa papisahan, sarta dina mangsa Peleg, pabedana dua golongan umat perjangjian ditandaan ku sajarah munara Babel jeung pangberontakan Nimrod. Eber hirup nepi ka umur opat ratus genep puluh opat taun, tapi sanggeus Peleg (pabedana) lahir, anjeunna hirup opat ratus tilu puluh taun. Unggal kanyataan miboga patalina, sarta opat ratus tilu puluh téh angka anu ku Paulus dipasihkeun ka nubuat perjangjian Abraham. Sanajan angka opat ratus tilu puluh dipatalikeun jeung kahirupan Eber sanggeus kalahiran Peleg, tilu puluh opat taun kahiji hirupna diébréhkeun minangka “opat jeung tilu puluh taun,” anu tangtu waé tilu puluh opat taun, tapi dina éksprési basajana ngeunaan tilu puluh opat taun éta kabaca “opat” jeung “tilu puluh” (430). Tuluy saterusna datang opat ratus tilu puluh, teras éksprési kahiji ngeunaan kahirupan Peleg nyaéta “tilu puluh.”

Éber mangrupikeun akar tina ngaran Ibrani, sarta ieu téh sebutan anu kahiji ngeunaan bangsa Ibrani, anu baris jadi umat pilihan dina perjangjian. Éber hartina nyebrang, ku kituna ngalambangkeun umat perjangjian anu nyebrang ti bumi ka bumi anyar, sakumaha barudak Abraham nyebrang Laut Beureum ka Tanah Jangji. Pangumbaraan opat puluh taun di padang gurun ngahalangan panyebrangan éta, tapi dina ahir opat puluh taun maranéhna nyebrang Yordan ka Tanah Jangji, ku kituna ngalambangkeun panyebrangan ahir umat Allah. Péleg ngagambarkeun sajarah nalika papisahan umat manusa jadi dua umat perjangjian mimiti kajadian di munara Nimrod. Lambang tina perjangjian pati Nimrod nyaéta kabingungan, sarta lambang tina perjangjian hirup urang Ibrani nyaéta opat ratus tilu puluh taun hirupna Éber saméméh papisahan anu diwakilan ku Péleg. Ngaran Péleg ogé nandaan hiji bebeneran angka anu simbolis, sabab opat ratus tilu puluh taunna Éber dibagi jadi dua bilangan, sarta Péleg ngawakilan hiji pamilihan antara opat ratus jeung angka tilu puluh.

Opat ratus tilu puluh miboga dua bagéan. Opat ratus taun tina perjangjian Ibrahim bareng jeung tambahan tilu puluh taun anu ditandaan ku Paulus. Ngaronjatna pangaweruh anu ngahasilkeun hudang deui panungtungan umat Allah digambarkeun dina pasal dua welas kitab Daniel, tempat lambang dua bagéan tina perjangjian langgeng éta sacara husus diidentifikasi, sarta dipedar dina ayat 9/11.

Sarta manéhna ngandika, “Jung geura indit, Daniel; sabab kecap-kecap ieu geus ditutup jeung diségel nepi ka mangsa ahir. Loba jalma bakal disucikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi jalma-jalma jahat bakal terus ngalakukeun kajahatan; sarta teu aya saurang ogé ti antara jalma-jalma jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti. Jeung ti mangsa kurban sapopoé dicabut, sarta kakayejian anu nyababkeun karuksakan ditegakkan, bakal aya sarébu dua ratus salapan puluh poé.” Daniel 12:9–11.

Muka panutup anu pamungkas, anu ngahasilkeun hiji prosés pangujian tilu léngkah sakumaha digambarkeun dina ayat kasapuluh ku kecap “disucikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji,” patalina jeung sarébu dua ratus salapan puluh taun. Pamahaman para panaratas ngeunaan ayat éta nyaéta yén dicabutna halangan paganisme dina taun 508 ngamimitian hiji prosés tilu puluh taun anu ngantunkeun kana ditegakkanna kapausan minangka karajaan kalima tina nubuat Alkitab dina taun 538, anu tuluy maréntah minangka karajaan kalima tina nubuat Alkitab nepi ka sarébu dua ratus genep puluh taun réngsé dina taun 1798. Tilu puluh taun ti 508 nepi ka 538 ogé digambarkeun ku Paulus salaku “murtad heula,” dina 2 Tesalonika.

Dina 2 Tesalonika, jejerna nyaeta patalina antara Roma kapir jeung Roma kapausan, masing-masing minangka karajaan kaopat jeung kalima dina nubuat. Dina ieu pasal tina Tesalonika William Miller manggihan yén “daily” dina kitab Daniel ngagambarkeun Roma kapir, sarta Miller salajengna manggihan yén “daily” dina Daniel salawasna dipidangkeun patalina jeung kakejian atawa palanggaran anu nyababkeun karuksakan. Kakejian jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan dina kitab Daniel ngagambarkeun naon anu ku Yohanes diidentifikasi dina kitab Wahyu minangka gambar sato galak jeung tanda sato galak, masing-masing.

William Miller ngadasarkeun lolobana, upama lain sakabéhna, tina panerapan-panerapan nubuatna kana idéntifikasi anjeunna ngeunaan dua kakawasaan anu nganyenyeri ku nyieun tumpur, anu digambarkeun minangka “daily” (Roma kapir), jeung kakawasaan kadua anu nganyenyeri ku nyieun tumpur, anu diungkapkeun ku dua cara, nya éta salaku transgression of desolation (gabungan garéja jeung nagara), dina Wahyu—salaku image of the beast (struktur nubuat kapapaan), jeung abomination of desolation (pangibadan ka panonpoé), dina Wahyu—salaku mark of the beast. Pamahaman anu dicandak ku Miller tina pedaran Paulus dina 2 Tesalonika mangrupa pamahaman dasar anu utami pikeun Miller, anu jadi lambang tina pondasi Adventisme. Paulus netelakeun yén jalma-jalma anu henteu mikanyaah ka bebeneran anu ditepikeun dina pasal kadua 2 Tesalonika téh nya éta jalma-jalma anu narima strong delusion.

Dina tilu ayat dina Daniel (Daniel 12:9–11), pamahaman simbolis dina poe-poe panungtungan moal tiasa ngawengku panerapan waktu, sabab ti saprak 22 Oktober 1844, panerapan waktu nubuat geus henteu sah deui. Ayat-ayat 9/11 ngagambarkeun dua mangsa anu béda, nyaéta tilu puluh taun jeung sarébu dua ratus genep puluh taun. Bilangan opat puluh jeung bilangan sarébu dua ratus genep puluh duanana mangrupikeun lambang padang gurun nubuat, sarta dina harti nubuat bisa silihgantikeun. Ku sabab éta, sarébu dua ratus genep puluh tiasa dipikaharti minangka opat puluh, jeung opat puluh téh perpuluhan tina opat ratus. Ayat-ayat 9/11 ngalambangkeun bilangan tina perjangjian anu langgeng, sakumaha diwakilan ku opat ratus (Ibrahim) patalina jeung tilu puluh (Paulus). “Padang gurun” anu diwakilan ku “sarébu dua ratus genep puluh” saluyu jeung “padang

gurun” “opat puluh”, sarta opat téh perpuluhan tina opat ratus. Tilu puluh téh tilu puluh. Opat ratus tilu puluh dihasilkeun ku bilangan opat ratus ditambah kana bilangan tilu puluh, anu dina Ezekiel pasal opat diwakilan minangka tilu ratus salapan puluh ditambah kana bilangan opat puluh.

Ayat-ayat 9/11 dina bab dua welas ngawakilan bagian tengah tina tilu mangsa nubuat dina éta bab, sarta éta mangrupikeun lambang tina pajangjian langgeng anu dibuka segelna dina poé-poé panungtungan. Dibukana segel harti tina opat ratus tilu puluh dina poé-poé panungtungan diwujudkeun dina bab opat kitab Ezekiel.

Singa ti kaom Yuda ayeuna keur muka segel amanat panggeuing panungtungan ka jalma-jalma anu ku iman geus asup ka Tempat Nu Mahasuci bareng jeung Yehezkiel, Yohanes, Daniel, jeung Yesaya. Kaleresan éta dibuka sajalan jeung diangkatna jalma-jalma anu digambarkeun lain waé minangka anu dibuang ti Israil, tapi ogé minangka panji ti saratus opat puluh opat rébu. Kaleresan éta ditempatkeun dina kontéks perjangjian anu dilambangkeun ku opat ratus taunna Ibrahim sajalan jeung perjangjian anu dilambangkeun ku tilu puluh taunna Paulus. Kaleresan éta dipedar dina ayat-ayat 9/11 tina Daniel dua welas, anu ngawakilan tengah tina tilu kurun simbolis, anu geus kaharti kalayan bener ku kaum Millerit. Kaleresan 9/11 anu aya di tengah, anu ayeuna keur dibuka segelna dina Daniel dua welas, dilambangkeun dina tilu ratus salapan puluh poé jeung opat puluh poéna Yehezkiel. Poé-poé éta dibuka ka Yehezkiel dina taun ka tilu puluh tina siklus Yobel anu ka tujuh welas, sarta Yehezkiel, salaku imam, ngawakilan kaimaman saratus opat puluh opat rébu anu keur aya dina ujian tengah, tina tilu ujian.

Yehezkiel dicirian dina ujian Bait Allah dina “poé kalima” bulan “kaopat,” anu dina sajarah Millerite nandaan pisan pertengahan (“midway”) tina bulan-bulan katujuh anu dimimitian dina kuciwa anu kahiji tanggal 19 April 1844, sarta réngsé dina 22 Oktober taun anu sarua.

“Dina usum panas taun 1844, dina pertengahan antara waktu nalika mimitina dianggap yén 2300 poé éta bakal réngsé, jeung usum gugur dina taun anu sarua, anu engké kapanggih yén éta nepi ka dinya, amanat éta diumumkeun ku kecap-kecap Kitab Suci anu sarua kénéh: ‘Lah, Pangantén lalaki sumping!’” *The Great Controversy*, 398.

Tanggal 21 Juli 1844 aya di tengah-tengah tujuh bulan suci, sarta dina tanggal éta Samuel Snow aya di Boston Tabernacle nepikeun amanatna ngeunaan Midnigth Cry. Di dinya, pikeun kahiji kalina dina hiji nepikeun umum, anjeunna “ngawartakeun ku kecap-kecap Kitab Suci sorangan: ‘Behold, the Bridegroom cometh!’” Ayeuna urang sacara simbolis keur nangtung babarengan jeung Ezekiel di Boston Tabernacle, saheulaanan saméméh panganggeusan para utusan tina midnigth cry indit maju kawas gelombang pasang anu ngagulung. Prosés nubuat ngeunaan ngangkat panji dilambangkeun dina garis nubuat Islam dina Wahyu pasal salapan. Ezekiel pasal opat nyadiakeun saksi anu kadua jeung kacindekan tina éta nubuat salila tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé, sarta anjeunna ngalakukeun kitu dina pasal opat.

Urang baris neruskeun ieu perkara dina artikel salajengna.